

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Հայր, առաջին անգամն եմ ես քեզանից այդպիսի բան լսում: Դու երբեք ինչ արժանի չես համարել այդ տեսակ խոսակցության:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Որովհետև դու ինքդ քեզ հեռու ես պահում ինձանից: Դու, երևի, մտածում ես, Էհ, իմ հայրը մի տգետ և խորամանկ վաճառական է, շարժե, որ սիրտս բաց անեմ նրա առաջ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Ոչ, հայրիկ, սխալվում ես, հավատացնում եմ քեզ: Ես միշտ պատրաստ եմ եղել քեզ հայտնել իմ բոլոր մտածմունքները, ամենայն անկեղծությամբ, միայն թե արժանի համարեիր ինձ լսելու: Բայց դու... դու միշտ սանձահարել ես իմ լեզուն քո մոայլ բնավորությամբ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Ուրախ ձևանալով): Այո՞ւ: Ապրես զավակս: Դե, որ այդպես է, ասա ինձ, ինչո՞ւ այս քանի օրերս տխուր ես:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Շփոթվելով) Չգիտեմ... ես... տխուր չեմ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Այ, տեսա՞ր: Դու կեղծել չես սիրում, բայց հիմա կեղծեցիր: Ուզո՞ւմ ես, որ քո տեղ ես պատասխանեմ: Դու տխուր ես, որովհետև վերջերս քեզ հավատացրել են, թե քո հայրն ազնիվ մարդ չէ:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Հայրիկ...

ԱՆԴՐԵԱՍ – Այո, սիրելիս, դու ինձանից թարցնել չես կարող: Ես մարդու մի շարժումից կարող եմ իմանալ. թե նա ինչ է մտածում իմ մասին: Հապա, պատմիր, տեսնեմ, ինչեր է ասել քեզ իմ մասին քո սիրած երիտասարդը...

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Բոլորովին շփոթվում է ու կարմրում):

ԱՆԴՐԵԱՍ – Լավ, մի ամաշիր: Բոլորը հայտնի է ինձ: Մի վախենար, չեմ բարկանում: Միայն աղջիկս, նա դեռ երեխա է, չի հասկանում իր արածը: Նա իմ բարերարությունները մոռանում է: Էհ, տերը նրա հետ, երևի մի օր խելքի կզա, կտեսնի, որ սխալված է:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Ուրախանալով և, միևնույն ժամանակ, դեռ կասկածելով): Այո՞ւ, սխալվա՞ծ է քո մասին:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Իհարկե, բաս ի՞նչ էիր կարծում:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Հայրիկ, ինչու թարցնեմ, ես երբեք չեմ կասկածել ոչ քո անցյալի և ոչ ներկայի ազնվության մասին: Բայց նա ինձ համոզում է, որ...

ԱՆԴՐԵԱՍ – Որ ես կողոպտել եմ նրա հորը, այնպես չէ՞: Բայց ինչո՞վ է համոզում, խոսքերո՞վ, թե փաստերով:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Հայրիկ, ոչ քեզանից կարող եմ փաստ պահանջել, ոչ նրանից:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Բայց առանց փաստերի կարող ես ծնողիդ դատապարտել, հա՞: (Կեղծ վշտանալով) Ամոք քեզ, Մարգարիտ, ամոք: Դու ինձ ապտակ ես տալիս...

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – (Վշտահար և ամոթահար) Հայր...

ԱՆԴՐԵԱՍ – (Տակավին վշտացած ձևանալով) Ահ, բող ինձ, ես ինչ հայր եմ, երբ հարազատ աղջիկս, որիշների դատարկ խոսքերով, ինձ համարում է զող, ավազակ: Թող ինձ, զնա նրա հետևից: Նա է քեզ համար թանկ, իսկ ես ո՞վ եմ, ի՞նչ եմ: Ոչինչ, ցեխի կտոր:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Դու ունիս իրավունք ինձ նախատելու, հայր, ես շտապել եմ եզրակացություն անելու: Ներիր ինձ, աղաչում եմ:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Ներումն խնդրելուց ի՞նչ օգուտ, դու պետք է աշխատես մեղքդ քավել, սխալդ ուղղել:

ՄԱՐԳԱՐԻՏ – Բայց ինչպես հայրիկ, ի՞նչ միջոցով, սովորեցրու, ես կրավեմ իմ մեղքերը:

ԱՆԴՐԵԱՍ – Այ ինչպես: Լսիր: Նա ասում է, թե իր ձեռքում ունի ինչ-որ գրավոր ապացույցներ իմ դեմ: Դու... (Նայելով շուրջը): Բայց այստեղ անհարմար է ասել: Կարծեմ զալիս են: Գնանք իմ սենյակը, այստեղ կրացատրեմ ինչ որ հարկավոր է: Գնանք: (Գնում են աջ կողմի առաջին դռներով):

ՏԵՍԻԼ 8

ՍՈՒՐԵՆ ԵՎ ՄԱՂԱԹԵԼ

ՍՈՒՐԵՆ – Այո, քենի, երևակայել շես կարող ինչքան ծիծաղելի եք: Աբովովտ, քաղաքի առաջին քեֆ անողն և ամենից շատ ծախսողը, հանկարծ մնում է թատրոնի դռների մոտ քիթը քաշ: Իսկ քո քրոջ որդին բռնում է գեղեցկուիի Առլովայի թևից և կառը նստեցնում:

ՄԱՂԱԹԵԼ – Ամոք շլինի հարցնել - այդ ի՞նչ պարծենալու բան է:

ՍՈՒՐԵՆ – (Ոգևորված շարունակելով) Ամենքի ուշադրությունը մեզ վրա է, բոլորը նայում են նախանձով: Աբովովի աշքերից կրակ է թափվում: Կրակուտ Ալի-

Բարան կառքը թոցնում է, մեզ կայծակի արագությամբ քերում է Գրանդ-հոթել: Շառաները ձեռքի ոտքի են ընկել: Սեղանը պատրաստ է: Հյուրերը սպասում են...

ՍԱՂԱԹԵԼ – Ամոք չինի հարցնել – ի՞նչ հյուրեր:

ՍՈՒՐԵՆ – Ինձ նման դարդիմանները: Մեզ ծափահարում են: Կառքից ծառաները քերում են թատրոնում ստացված փունջերը – կեսն իմ նվիրածն է: Առլովան հիացած է նվերներից: Երբեք այդպիսի քենեֆիս չի ունեցել: Չեսոն ինչ քեֆ, ինչ քեֆ: Շամպանիան ջրի պես է հոսում: Խմում են Առլովայի կենացը, հետո իմը: Մեկ, երկու, երեք, հանկարծ ես սեղանի տակ եմ: Կծում եմ Առլովայի ոտքը: Նա ծիծաղելով ու ծվվալով, նայում է ներքև: Ոտքի եմ կանգնում գեղեցկուհու կոշիկը ձեռքիս լցնում եմ շամպանիայով և խմում եմ նրա կենացը: Ոգևորությունն անասելի է: Առլովան սքանչացած է, ասում է, առաջին անգամն եմ տեսնում ձեզ նման երկրագու գեղարվեստի: Այ շարմանտ մերվեյլ... Կին չէ, այլ դիցուիի... (Ձեռը զարկելով Սաղաթելի ուսին) Այժմ, քենի, նրա սիրտն իմն է ամբողջովին: (Ձեռը զարկելով Սաղաթելի փորին): Կկամենա՞ս, ծանոթացնեմ, ասա, առաքինի Քաղդասար...

ՍԱՂԱԹԵԼ – Գնա բանիդ: Դու ինձ այն ասա, ի՞նչ նստեց այդ քեֆը:

ՍՈՒՐԵՆ – Հավանաբար, ոչինչ, դատարկ բան – վեց հարյուր ոութի:

ՍԱՂԱԹԵԼ – (Զարմանալուց հետ թռչելով) Փահ, քո տունը չքանդվի, օդուլ...

ՍՈՒՐԵՆ – Կծեց, հա՞:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Վեց հարյուր մանեթ, մի գիշերում: Դե լավ, ամոք չինի հարցնելը - ե՞րբ ես վերսելներս այնա անելու:

ՍՈՒՐԵՆ – Երբ որ պայմանավորված ժամանակը կզա, այնա կանեմ:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Ես պետք է սպասեմ քո հոր մահվա՞ն:

ՍՈՒՐԵՆ – Այո, ի՞նչ արած:

ՍԱՂԱԹԵԼ – Բայց նա ինձանից առողջ է, կարող է ինձ նման տասին թաղել:

ՍՈՒՐԵՆ – Ես ինչ անեմ, դու ինքդ ես ինձ սովորեցրել: Տալիս ես 300, ստանում ես երկու հազարի վերսել, որ հորս մահից հետո վճարեմ, (Լոություն): Ախ, քենի, գլուխս սկսեց ցավել: Տրամադրությունս փշացավ: Ամեն անգամ այդ տեսակ մեծ քեֆից հետո կյանքն ինձ թվում է հիմար, ձանձրալի բան: (Նկատելով Երանուհուն, Ռոզալիային և Բագրատին) Ահա գալիս է ընտանեկան իդիլիան: